

MOIRA FOWLEY-DOYLEOVÁ

SMOLNÁ SEZÓNA

COO
BOO

SMOLNÁ SEZÓNA

MOÏRA FOWLEY-DOYLEOVÁ

COO
BOO

Přeložila Adéla Špínová

Copyright © Moïra Fowley-Doyle 2015

First published as The Accident Season by Random House Children's
Publishers UK, a division of The Random House Group Limited

Translation © Adéla Špínová, 2016

ISBN 978-80-7544-087-7

Mojí rodině – především Claire

*A tak na smolnou sezónu zvedněme sklenky,
na řeku pod námi, v níž smáčíme své duše,
na boule a tajemství, na duchy pod stropem,
ještě jednou si připijme na zmáčenou cestu.*

Když jsem slyšela Beu, jak pronáší ta slova, bylo to, jako kdyby se mi pod páteří plazil drobounký hmyz a chystal se ji přestavět. Jako kdyby se měla rozlomit a ohnout a stát se něčím jiným. Pod maskami se nám potily spánky, ale nesundávali jsme si je. Bylo to, jako kdyby se staly součástí naší kůže.

Oheň uprostřed místnosti praskal a sténal a klenby nade dveřmi si šeptaly. Netušila jsem, jak vím, že Sam má zavřené oči nebo že Alice má křeč v boku. Věděla jsem jenom, že jsem každým z nás zároveň. Byla jsem Alicí s polootevřenou pusou, možná vzrušením nebo strachem. Byla jsem Samem s rukama sevřenýma v pěst. Byla jsem Beou kolébající se před námi všemi v propocených šatech. A byla jsem sama sebou, Carou, s pocitem, že se svlékám z kůže. Bea vydupávala nohama do podlahy rytmus bicích. Její slova byla hlasitější a hlasitější. Za chvíli jsme byli v pohybu všichni a prkna pod našima nohama otřásala stropem v přízemí. Víno nám cákalo ze sklenic a dopadalo na podlahu jako kapky krve.

Jak jsme dupali kolem ohně v tom, co zůstalo z hlavní ložnice, něco jsme probudili. Možná to bylo něco uvnitř nás – to

záhadné cosi, co udržuje pohromadě všechny obratle našich páteří nebo co nám drží zuby v dásních. Možná to bylo něco mezi námi – něco ve vzduchu nebo v plamenech, které se kolem nás ovíjely. Anebo to možná byl dům samotný – duchové v jeho zdech nebo vzpomínky zamčené v každém zámku, příběhy ve spárách mezi prkny v podlaze. Mohli jsme se rozsypat na kusy, mohli jsme být rozříznuti vejpůl a znovu se vynořit v celku, mohli jsme uskočit před nožem černokněžníka a svézt se na nejvyšší přílivové vlně. V domě duchů, v posledních dnech smolné sezóny, jsme nemohli zemřít.

1.

Elsie je na všech mých fotkách. Vím to, protože jsem se probrala všemi fotkami se mnou a s mojí rodinou, které jsme pořídili za posledních sedmnáct let, a ona je na každé z nich.

Všimla jsem si toho až včera večer, když jsem si mazala z telefonu fotky za poslední půlrok. Je v šatně, když máme pauzu na oběd. Je v rozích obrázků ze školních výletů. Je v každém školním představení. Pomyslela jsem si: *Jaká náhoda, že na všech mých fotkách je Elsie.* Pak jsem, poháněná zvláštní předtuchou, prošla všechny zbylé fotky, které mám v počítači. A všechny fotky nalepené v mých denících. A všechna rodinná fotoalba. Elsie je tam všude.

Je otočená zády k foťáku na narozeninových oslavách. Prochází se po plážích na rodinných dovolených. Stopy Elsie se objevují dokonce i v odrazu v oknech a zrcadlech, když zvětším pozadí obrázků pořízených doma: tady je její loket, tam její kotník, jinde pramen jejích vlasů.

Existuje vůbec něco jako náhoda? *Až takováhle* náhoda?

Elsie není moje kamarádka. Elsie vlastně není ničí kamarádka. Je to zkrátka holka, která mluví moc potichu a stojí moc blízko u vás, s níž jste se tak trochu kamarádili, když vám

bylo osm a váš táta nedávno umřel, ale která víceméně zůstala odložená někde stranou spolu s hadrovými panenkami a jejich nádobíčkem a ostatními pozůstatky dětství.

Nahrála jsem si do telefonu reprezentativní vzorek dvaasedmdesáti fotek z posledních několika let, abych je mohla před vyučováním ukázat Bee. Chci se jí zeptat, jestli si nemyslí, že je na tom něco v nepořádku, nebo jestli svět opravdu je tak malý, že se někdo může objevit na úplně všech fotkách někoho jiného.

Samovi jsem ty fotky ještě neukázala. Nevím proč.

Na starších fotkách vypadá náš dům jako z kresleného seriálu – žádná auta na příjezdové cestě, barevné závěsy ve tvaru přesýpacích hodin lemující po stranách okna, na komíně nalepený obláček kouře jako bílá cukrová vata. Na silnici před ním já coby sedmiletá holčička, jak si soutěžím s Alicí v běhání. A tady, na kraji obrázku, noha, lem kostkované sukně a podrážka toho druhu praktických bot, jaké vždycky nosí Elsie.

Tyhle obrázky byly vyfocené před deseti lety. Dnes ráno z komína nevycházejí žádné vatové obláčky a silueta závěsů v obýváku rámuje obraz mojí mámy, která poskakuje na jedné noze a na druhou se pokouší nazout botu. Alice si venku svýma vlastníma nohama netrpělivě podupává. Připlíží se k oknu a zaťuká na sklo, aby mámě naznačila, že sebou má pohnout. Na chodbě se směje Sam, neviditelný v ranním slunci, které všechno za vstupními dveřmi vrhá do stínu. Strčím si pěsti hlouběji do kapes a zhlédnu k nebi. Je na něm pár bílých chomáčeků, nečinně tam visí, jako by nastavovaly zrcadlo mně, nečinně opřené o dveře auta.

Alice je moje sestra. Je o rok starší a o milion let rozumnější, nebo si to aspoň ráda myslí. (A možná má pravdu – jak to mám vědět? Sama moc rozumná nejsem.) Sam je můj bývalý nevlastní brácha, což je pěkně komplikovaný pojem, ale vzhledem k tomu, že se naši rodiče rozvedli, není už technicky vzato mým bratrem. Jeho táta byl ženatý s mojí mámou, než před čtyřmi lety zmizel. Utekl s nějakou biologickou antropoložkou a tráví čas zkoumáním gibbonů v pralesích na Borneu. Sam s námi žije už sedm let, takže je pro mě prakticky jako brácha, ale většinou je to prostě Sam, vysoký, postávající ve stínu chodby s tmavými vlasy padajícími do očí.

S vědomím, že bude nějakou dobu trvat, než se podaří všechny naložit do auta, ruce z kapes vyndám a zase vytáhnu mobil. Už potřetí za dnešní ráno se probírám fotkami a hraju sama se sebou hru „najdi Elsie“.

Nikdy jsem si neuvědomila, že Elsie vždycky vypadá ustaraně. Čelo má zamračeně svráštělé a puslu maličko našpuhlenou. Dokonce i její vlasy vypadají ustaraně, když má hlavu otočenou jinam. To je docela výkon. Zajímalo by mě, jak zezadu vypadají moje vlasy. Můj týl není něco, co bych vídala často – na rozdíl od Elsie pózuju, když se fotí, a usmívám se u toho.

Když je otočená zády Alice (jako například když podvacáté klepe na okno předního pokoje, aby popohnala mámu, která si něco zapoměla vzít – mobil, kabelku, hlavu – a vrátila se pro to zpátky nahoru), její vlasy vypadají přísně. Jsou odbarvené o dva odstíny z její přirozené blond barvy, vždycky až ke kořínkům, dokonale vyžehlené a pevně stažené do některé verze upjatého drdolu se dvěma zapíchnutými hůlkami. Aliciny vlasy jsou nekompromisní.

Moje máma má vlasy fialové. Jak řídí, spadají jí na ramena v neučesaných vlnitých pramenech a pohupují se, když otočí hlavu. Pár pramínků se jí lepí na rtěnku a ona je vyplivuje, když chce něco říct. Dneska si nalakovala nehty na stejnou barvu. Kdyby byla jakákoli jiná roční doba, při takové jízdě do školy by se natahovala k Alici sedící na vedlejším sedadle nebo by si upravovala vlasy, olizovala by si konečky prstů a doladřovala jimi svůj make-up nebo popíjela z termosky kávu podobně, jako jiní lidé při řízení kouří. Jenomže se blíží konec října a Alice včera večer spadla ze schodů, takže máma svírá volant oběma rukama se zbělelými kloubky a fialovými nehty a nespouští oči ze silnice. Neřídila by vůbec, kdyby nebyla přesvědčená, že je pro nás pěší cesta nebezpečnější.

„Jak je na tom ta tvoje hlava, zlatíčko?“ zeptá se Alice. Je to dnes ráno po dvaatřicáté, co se na to ptá (po devětaosmdesáté od chvíle, kdy se včera večer vrátily z nemocnice). Sam si červeným kuličkovým perem udělá na ruce další čárku. Pokaždé, když máma vysloví tuhle otázku, Alice o něco víc sevře rty.

Sam se nahne ke mně a zašeptá mi do ucha: „Vsadím se s tebou o deset liber, že Alice do pěti minut zaječí.“ Podám mu ruku. Jeho stisk je pevný a hřejivý. V duchu Alici přemlouvám, aby vydržela, než se dostaneme do školy.

„Máte všichni rukavice?“ kontroluje máma. „A tobě, Same, napíšu omluvku na chemii. Jste všichni dost teple oblečení? A brali jste si ráno vitamíny, že jo?“

„Jasně, Melanie,“ ujistí ji Sam. Pak se na mě zašklebí. Alice nemá nejmenší šanci tuhle palbu snést. Máma riskne ten nejrychlejší pohled na ni a okamžitě se podívá zpátky na silnici. Alice si kolem hlavy pečlivě uvazuje hedvábnou šálu,

aby schovala obvazy. Oči si podmalovala černými stíny, takže modřiny po straně jejího obličeje nevypadají tak hrozně. Vypadá jako cikánka z pohádky oblečená do školní uniformy.

Dojedeme na křižovatku před školou. Máminy vlasy vlají všude kolem, jak se zběsile pokouší rozhlédnout na všechny strany najednou, než v mírném provozu křižovatku projede. Plazíme se kupředu šnečí rychlostí. Ostatní řidiči netrpělivě troulí.

Jakmile máma zaparkuje, prokrupe si kloubky a vytřepe ruce. Sundá si sluneční brýle a každému z nás podá balíček s obědem. „A budete opatrní, že jo?“ Láskyplně pohladí Alici po rameni. „Jak je na tom ta tvoje hlava, zlatíčko?“

Aliciny rty zmizí. Potom krátce a beze slov vyjekne, aniž by se na mámu podívala, vystřelí z auta a zapadne do hlavní školní budovy. Já sebou žuchnu zpátky na sedadlo.

„Tak to vysol, sestřičko,“ zahihňá se Sam.

Když vylezeme z auta, neochotně mu dám desetilibrovku. Zamávám mámě na rozloučenou a ona opatrně odjede. „Nejsem tvoje sestra,“ upozorním Sama.

Sam mě vezme kolem ramen. „Když to říkáš, *petite sœur*,“ odpoví.

Povzdechnu si a zavrtím hlavou. „Vím, že to znamená sestra, Same. Na hodiny francouzštiny chodíme spolu.“

Když Sam zámíří ke své skřínce pro učebnice, které potřebuje na první hodinu, vydám se do hlavní budovy hledat svou nejlepší kamarádku.

Bea sedí ve školní knihovně úplně vzadu a před sebou má na stole rozložené tarotové karty. Má ve zvyku si je vykládat každé ráno, aby věděla, jaký den ji čeká. Bea nemá ráda

překvapení. Nijak by ji ale nepřekvapilo, že skupinka třetáků o pár stolů dál se pošklebuje a šeptá si za jejími zády a já ji na ně neupozorňuju. Jsem koneckonců přesvědčená, že Bea dokáže uřknout kohokoli, kdo ji urazí.

Svleču si jeden ze dvou párů rukavic ze svých nepříjemně přehřátých rukou (není počasí na čepice a rukavice, ale máma nás bez nich odmítá pustit z domu) a přitáhnou si zpoza sebe židli, abych si mohla sednout naproti Bee k jejímu malému stolku. Otočím si židli opěradlem před sebe a opřu si o něj bradu.

„Na všech mých fotkách je Elsie,“ oznámím jí.

Obě se automaticky podíváme k oknu na druhé straně knihovny. Touhle dobou už má Elsie obvykle otevřenou svou sběrnou tajemství. Ti nejmladší za ní vždycky chodí jako první, než poprvé zazvoní, než školník otevře šatny a než knihovnice vyjde ze své kanceláře a řekne nám, abychom šli do třídy. Přicházejí po jednom, za zástěnou vytukají svoje tajemství na Elsiině starožitném psacím stroji a odšourají se z knihovny se skloněnými hlavami, jako by byli naprosto pohrouženi do obsahu svých batohů. Elsiina truhla se postupně zaplňuje věcmi, které nemohou být vyřčeny. Dnes ráno tu ale Elsie není. Možná se opozdila.

Bea se otočí zpátky ke mně. „Co tím myslíš?“

Vytáhnou svůj telefon a ukážu jí svoje fotky. Upozorním ji na vlasy myší barvy, praktické boty, ustarané vrásky na každém čele každé Elsie z každé fotky.

Bea si fotky dlouze prohlíží. Nakonec zase vzhledne. Obočí má stažené k sobě a rty sevřené do tenké čárky. „Caro, tohle je...“ Zlehka zavrtí hlavou.

„O něco divnější než obvykle?“ Opřu se čelem o konečky svých prstů a zavřu oči. Bea čte z tarotových karet a zapaluje svíčky duchům. Mluví o tom, že magie je všude kolem nás a směje se, když o ní spolužáci říkají, že je čarodějnice. Ale tohle je něco jiného.

Bea se znovu zadívá na fotky, probírá se jimi, u některých se zastavuje, poklepává na displej a přibližuje si je.

„Myslíš si, že to je opravdové?“ zeptám se jí zpoza svých dlaní. „Nebo že jsem se zbláznila? Prosím, neříkej, že oboje.“

Bea neříká nic. Místo toho zamíchá karty a pomalu, jednu po druhé je vyloží na stůl mezi nás. Podívá se dolů na karty, pak nahoru na mě a pak zpátky na karty. Když nakonec zase vzhledne ke mně, má ve tváři výraz, který jsem u ní už dlouho neviděla.

Všimne si mojí vlněné čepice, zbývajících páru rukavic zpod těch, které jsem si právě svlékla, tlustých legín, které mám spolu se silonkami navlečené pod sukní školní uniformy, sádky na mém prstu, ortézy na mém zápěstí, slabé vůně echinaceových kapek a úzkosti, která se za mnou táhne jako podivný ponurý mrak.

Bea si povzdechne a přikývne. Ví, co se děje.

Je smolná sezóna, jako každý rok ve stejnou dobu. Lá-mou se kosti, trhá se kůže, naskakují boule. Před lety se nás všechny máma pokusila zamknout doma, ostré hrany a rohy obalila molitanem a gázou, zabalila nás do několika vrstev svetrů a rukavic, zakázala jakékoli ostré předměty a manipulaci s otevřeným ohněm. Kempovali jsme společně v obýváku osm dní, než jsme z pečlivě vybraného jídla na objednávku – doručeného na zápraží a potají vyzvednutého naší mámou,

která nějak nedomyslela, jak bude vařit bez použití plynového sporáku – dostali otravu jídlem a strávili následujících čtyřadvacet hodin v nemocnici. Teď před každým podzimem shromažďujeme zásoby obvazů a léků proti bolesti, připravujeme výzbroj a výstroj. Nikdy nevycházíme z domu bez alespoň tří ochranných vrstev. Máme ze smolné sezóny strach. Máme strach z toho, jak snadno se nehody mění v tragédie. Zažili jsme jich už příliš moc.

„Alice včera večer spadla ze schodů,“ řeknu Bee. „Až úplně seshora. Rozbila si přitom hlavu o zábradlí. Říkala, že to znělo jako výstřel ve filmu, jenom trochu víc tlumeně.“

„Panebože.“

„Nikdo v tu chvíli nebyl doma. V nemocnici nám řekli, že má otrěs mozku a že ji musíme udržet vzhůru, chodit s ní pořád dokolečka.“

Bea vykulí oči. „Bude v pořádku?“

„Už je v pohodě. Máma nechtěla, abychom dnes chodili do školy, ale Alice na tom trvala.“ Sundám si čepici, zatřepu hlavou a pokouším se urovnat si vlasy. Na rozdíl od Alice si je nebarvím (a taky na rozdíl od Alice nejsem blond) a mám je moc krátké na vyžehlení, takže kdykoli nosím čepice, trčí z mého neustále přerůstajícího skřítkovského sestřihu chundelaté hnědé špice.

Bea položí svoje ruce na moje. Malíček pravé ruky prostrčí okem v pletenině čepice, kterou v nich držím. „Proč jsi mi nezavolala?“ zeptá se. Pak, jako by si na tu otázku chtěla odpovědět sama, zamíří pohledem zase dolů na vyložené karty. Odkáše si, jako kdyby se zdráhala promluvit. Potom to řekne. „Myslím... myslím, že ta letošní bude zlá, Caro.“ Pokouší

se mi podívat do očí, ale já místo toho zírám do karet. Trvá mi minutu, než se zmůžu na reakci.

„Jak moc zlá?“

Bea mě zlehka pohladí po rukavici. Odpoví tichým hlasem. „Jedna z nejhorších.“ Otočí jednu kartu ke mně. Je na ní postava ležící na posteli, probodaná meči. Zachvěju se. Narazím přitom kolenem do jedné z noh stolu a ucítím pronikavou bolest. Když se podívám dolů, vidím, že mám legíny a silonky roztržené o velký hřebík trčící ze dřeva. V trhlíně se objeví několik kapek krve. Cítím, jak se mi oči zalévají slzami.

Bea vstane a obejmě mě. Je cítit po cigaretách a kadidle. „Zvládneme to,“ zašeptá mi do ucha. „Postaráme se o to, aby se ti nic nestalo. Slibuju. Můžeme to změnit. A nemyslím si, že by ses zbláznila. S Elsie si promluvíme. Vypadá to, že dneska není ve škole, ale promluvíme si s ní zítra. Bude to v pohodě.“

Spolknu vlnu paniky, která mi stoupá hrdlem, a vytáhnu si z batohu papírové kapesníčky s pirátským potiskem. Setřu si krev z legín a snažím se přitom co nejmíň hýbat zápěstím. Nepřipomínám Bee, že už se mi něco stalo, i když je to jenom kůže natržená od hřebíku a zápěstí vymknuté při včerejším vystupování z auta. Vždycky je to takhle: Nehody se stávají a stávají se dál a je to horší a horší. Podívám se ještě jednou na opačný konec knihovny, kde bývá Elsiina sběrna tajemství. Ten prázdný stůl vypadá jako chybějící zub.

2.

Po celý zbytek dopoledne jsem opatrná, pevně se držím zábradlí, dívám se, kam šlapu, vyhýbám se rohům a ostrým hranám. O přestávce na oběd se ke mně, Bee a Samovi přidá Alice a vyrazíme kolem fotbalových hřišť k železniční trati vedoucí za školou. Rádi si sem občas chodíme zakouřit (učitelé tudy prakticky nechodí, a když si sedneme blízko ke kolejím, není na nás vidět z oken školy), ale Alice, která je o ročník výš než my ostatní, obvykle tráví obědovou pauzu v jídelně se svými kamarádkami.

„Už ty otázky prostě nemůžu vystát,“ odpoví Alice na můj dotaz, proč se rozhodla dneska jít s námi. „A to zírání.“ Odvrátím pohled od jejího potlučeného obličeje. Sam a já si v tuhle roční dobu rádi vymýšlíme propracované, nesmyslné příběhy o tom, jak jsme přišli ke všem těm zraněním. Nikdo nám to samozřejmě nevěří – učitelé nás otráveně napomínají, abychom se přestali předvádět, a někteří spolužáci polohlasem říkají, že jsme pomatení, ale aspoň se nás nikdo moc nevyptává.

Alice o svých nehodách raději nemluví vůbec, a to ani se svými kamarády. Vadí jí mnohem víc než nám, když si o nás lidi ve škole za našimi zády něco šuškájí. Alici vadí spousta věcí.

„A taky,“ dodá po chvílce, jako by ji to teprve teď napadlo, „mám chuť na cigaretu.“

Bea nezmiňuje skutečnost, že Alice nekouří. Taky nezmiňuje její modřiny, ani obvaz, který jí prosvítá zpod šály. Místo toho si sedne na okraj příkopu, s kolejiemi u nohou, a vytáhne ukulele a krabičku cigaret. Jednu zapálí, potáhne a podá ji Alici. Hrábne do strun, vydechne a její tvář obkrouží kouř. Spolu se svatozáří z vlasů obarvených na zářivě červený odstín to trochu působí, jako kdyby měla hlavu v plamenech. Vedle ní vypadá bledá a blondatá Alice jako Sněhurka vedle Růženky. Jenomže Alice by o sobě nikdy neuvažovala jako o postavě z pohádky.

Bea říkává, že Alice, která dostala jméno po holčičce z říše divů, je jako obraz nás ostatních za zrcadlem – spíš praktická než romantická. Vždycky mi připadalo, že Alicino jméno by dávalo mnohem lepší smysl pro Beu, jenomže jméno si člověk nevybírá. Bea dostala jméno po hrdince ze Shakespeara, Alice podle knížky pro děti. Teď už si to nevymění. Sam netuší, proč ho jeho matka pojmenovala zrovna takhle, protože umřela hned potom, co se narodil. Co se mě týče, máma vždycky přísahala, že moje plné jméno zní Caramel. Někdy mi ani nepřipadá, že si dělá legraci.

Alice podá cigaretu zpátky Bee a ta si párkrát potáhne. Její rtěnka zanechá na filtru jasně červené skvrny.

„Někteří lidi říkají, že sdílet jednu cigaretu je stejné jako se líbat,“ řekne Bea, když mi ji podává. Zašklebím se a sevru rty kolem filtru.

„Jací lidi?“ zeptá se jí Alice. Alice Beiny výroky zpochybňuje mnohem častěji než my ostatní. Možná je to proto, že její

život je o něco pevněji zakotvený v reálném světě než ty naše, nebo si to aspoň chce myslet. Přesvědčuje se (a přesvědčuje nás, hlasitě a často), že nevěří na žádnou smolnou sezónu a že nevěří tarotovým kartám, ale někdy pochybuju o tom, jestli říká pravdu. Ignoruje sice máminy prosby, aby si oblékala víc ochranných vrstev oblečení, ale někdy mi připadá, že to dělá jenom kvůli tomu, aby na ni ve škole nikdo nezářal.

„Různí lidi.“ Bea je zvyklá na Alicin cynismus. Občas mám pocit, že před ní říká ještě šílenější věci, protože si to užívá jako výzvu. „Je v tom něco intimního, když pokládáš svoje rty na místo, kde ještě před chvilkou byly rty někoho jiného, a dýcháš ten samý vzduch.“

Sam se ke mně natáhne a vezme si ode mě cigaretu. Jeho prsty se dotknou mých.

„Není to vzduch.“ Alice vyškubává trsy trávy. Má jedno obočí jakoby nesouhlasně zvednuté, ale usmívá se. „Je to tabák a dehet.“

„To je totéž,“ opáčí Bea. „Vdechuješ to tak jako tak.“

Vytáhnu si knížku a podívám se přes koleje. Den je pořád slunečný, ale bledne, jako by ho už unavovalo slunce a ptačí zpěv a zelená vůně polí nedaleko za městem. Jako by tohle teplé říjnové počasí konečně přestalo bavit hrát si na babí léto a už jenom čeká, až přijdou podzimní deště a větry, aby se zase mohlo cítit skutečně.

Sam se o mě opře a spolu houpeme nohama nad kolejemi. Moje boty visí nad železem a plevellem – masivní červené martensky, v nich tlusté ponožky a v nich drobné nohy, které by se mohly tak snadno polámat. Pokouším se soustředit na svoje salátové vydání knihy *Na větrné hůrce*, ale neustále mě

ruší vidiny toho, jak znenadání přijíždí vlak a drtí naše křehké končetiny. Pokouším se samu sebe přesvědčit, že nevěřím, že by se jedna rodina na jeden měsíc v roce mohla zničehonic a nevysvětlitelně stát magnetem na nehody. Pokouším se předstírat, že si nepamatuju ty nehody v minulosti – ty zlé, ty velké, ty tragické.

Bezděčně se podívám na Alici. Bea vyčetla z karet, že tahle smolná sezóna bude jedna z nejhorších. Během těch nejhorších někdo umře.

Srdce mi vyskočí do krku a tluče tam, místo aby tlouklo v mém hrudním koši. Věcí, na které se snažím nevzpomínat, je příliš moc a někdy to předstírání prostě nemá smysl. Složím si nohy pod sebe a vytáhnu Sama a Alici nahoru přes okraj příkopu, dál od kolejí. Neptají se proč, jen si sednou se zkříženýma nohama ke mně doprostřed špinavé trávy a přidá se k nám i Bea, která pořád zlehka brnká na ukulele.

Strčím si knížku zpátky do batohu a všichni vytáhneme svoje obědy a kartonové kelímky s čajem, které jsme si přinesli z jídelny. Čaj je dávno studený, ale to aspoň vylučuje možnost, že bychom se jím opařili.

Sam se napije ze svého kelímku a zatváří se kysele. „Vlažný,“ prohlásí. „Lahodný.“ Podívá se na Alici s pokřiveným úsměvem. „Jak je na tom ta tvoje hlava, zlatíčko?“ zeptá se jí a celkem zdařile přitom napodobí mámin hlas.

„Nech toho.“ Alice zakloní hlavu a zakrouť oči. „Máma by měla konečně pochopit, že někdy *jsem v pohodě* fakt znamená, že *jsem v pohodě*.“

Sleduju, jak Alice trhá svůj sendvič na malé kousky a ty pomalu polyká, zatímco jí u nohou doutná nedopalek cigare-

ty, kterou právě dokouřila. Nejsem si jistá, jestli jejímu *jsem v pohodě* věřím aspoň o malinko víc než máma.

„Jenom si o tebe děláš starosti,“ řekne Bea.

Alice si smete drobečky ze sukně. „Rodiče mých kamarádek si dělají starosti o to, aby si vybraly ty správné obory na univerzitách a aby se po večerech moc neopíjely,“ odpoví. „Moje máma si dělá starosti, když na sobě nemám víc než jedny rukavice. To nejsou starosti, ale psychóza.“

„Ne, máš pravdu,“ souhlasí Sam s předstíranou upřímností. „Tys přece neměla vážný otřes mozku a nebyla jsi s tím včera v nemocnici nebo tak něco.“

Alice otevře pusku a chystá se mu to vrátit, ale než to stihne, skočím jí do řeči a změním téma. „A na jaké obory vlastně tvoje kamarádky *chtějí* jít?“ zeptám se.

Alice je ten druh člověka, který má poměrně velký okruh ne moc blízkých přátel. Ve škole se obvykle baví s oblíbenými lidmi, aniž by ke komukoli z nich měla nějak zvlášť blízko. Chodí s nimi na oběd a bývá zvaná na všechny jejich párty, ale po škole většinou tráví čas se svým přítelem Nickem, který je mnohem oblíbenější než kdokoli z nich.

Nick je muzikant s neuvěřitelně šikovnými prsty a hlasem jako ohnivý bůh. Jeho talent z něj sálá jako vůně, kterou každá holka ucítí na kilometr daleko. Myslím, že když vám váš přítel ve tři v noci skládá impozantní milostné písničky a po každém koncertě si vás vytáhne z kotle na pódium, nepotřebujete nakonec nijak moc dalších blízkých přátel.

Já jsem na druhou stranu ten typ člověka, který má menší okruh hodně blízkých kamarádů. Ti kamarádi jsou Bea a Sam. Musím uznat, že je to okruh poměrně úzký.

Alice si strčí do pusy kousíček sendviče. „Kim chce dělat ošetřovatelství,“ odpoví. „A Niamh si vybrala na první místo obchod a francouzštinu. Takže když se nedostanu na informatiku na Trinity, půjdu s ní na DCU. Ale mám to tak, řekněme, na čtvrtém místě.“

Z Alice se stane první člověk v naší rodině, který nedělá něco uměleckého nebo literárního, ale myslím, že pro ni je to jedna z věcí, které ji na tom lákají. „Jsem si jistá, že ti vyjde tvoje první volba,“ řeknu jí.

„Pokud do té doby neumřu na přepracování,“ odpoví. „Víte o tom, že Murray po nás chce, abychom se učili dvě hodiny každý večer? Plus domácí úkoly.“

„Je teprve říjen,“ podotkne Sam. „Není se co divit, že jsi tak podrážděná.“

Alice se natáhne a šťouchne ho do ramene.

„Potřebuješ něco jako...“ zauvažuje Bea a vytáhne si z batohu jablko, „velkou a šílenou párty, aby si všichni ujasnili svoje priority.“

„Máš pravdu,“ zasměje se Alice. „Domácí úkoly by nikdy prioritou být neměly.“

„Domácí úkol!“ zděšeně najednou vykřikne Sam. Vrhne se na svůj batoh a pokouší se z něj vyhrabat diář. „Prosím, řekněte mi, že ta esej o první světové válce nebyla na dnešek.“

„Řekla bych ti to,“ odpoví pobaveně Bea a ukousne si z jablka, „ale to bych ti lhala.“

„*Do prdele.*“ Sam vytáhne z batohu učebnici dějepisu a otevře si ji na klíně. „Už jste to napsaly?“ zeptá se mě a Bey.

„Příští rok už od sebe ty úkoly opisovat nemůžeme, víš,“ řeknu posmutněle. „Pokud budeme chtít získat dost bodů, aby

nás vzali na školu, na kterou chceme nejvíc, jako Alice. A taky je nejspíš budeme muset odevzdávat včas.“

„Nikdy,“ prohlásí vážným tónem Bea.

„No, můžu vám říct, že většina mého ročníku rozhodně úkoly včas *neodevzdává*,“ prohlásí Alice, zatímco Bea tahá z batohu svoji složku na dějepis a podává ji Samovi. „Až na Tobyho, samozřejmě.“

Toby Healy je jeden z nejpobláznějších kluků na naší škole. Má pískově blond vlasy, nevysvětlitelné opálení a malé dolíčky ve tvářích, když se usměje. Je jedním z nejlepších hráčů fotbalového mužstva a má nejlepší prospěch ve třídě, a přesto tráví skoro každý večer ve studovně. Ne že bych ho tam tedy vídala.

Bea po mně hodí škodolibým pohledem. „Cara si myslí, že Toby je krasavec.“

„Každý si myslí, že Toby je krasavec,“ opáčím.

„Já ne,“ prohlásí Sam.

„Každý kromě Sama si myslí, že Toby je krasavec.“

„Ale ty si to nemyslíš doopravdy, že ne?“ zeptá se mě Sam.

Alici zabzučí telefon. Podívá se do zpráv, ale odloží ho, aniž by odpověděla.

„Krasavec nekrasavec, stejně by to nemohlo fungovat,“ prohodí Bea mimochodem. Už se chystám něco namítnout – ačkoli se o Tobyho Healyho nějak zvlášť nezajímám, mám pocit, že bych se měla bránit – jenomže Bea pokračuje dál. „Třeba proto, že v našem pařížském podkrovním bytě je místo jenom pro tři.“

Sam, Bea a já máme pečlivě vymyšlený plán své budoucnosti poté, co doděláme školu, o kterém často fantazírujeme.

Odstěhujeme se společně do Dublinu, kde budeme studovat literaturu a filozofii, což nám poskytne vzdělání nutné pro to, abychom mohli utéct do Paříže, kde bude Sam režírovat francouzské umělecké filmy, já budu trávit čas v zaprášených knihkupectvích a Bea bude vydělávat na nájem jako modelka pro výtvarníky (nahá, samozřejmě).

Vlepím Bee laškovný pohledek a opravím v Samově eseji několik řádek podle poznámek v mém vlastním sešitě. Alicin telefon znovu zabzučí.

„Copak ten tvůj neví, že jsi touhle dobou ve škole?“ zeptá se Bea, když telefon začne doopravdy vyzvánět.

„Za minutku jsem zpátky,“ řekne Alice, zvedne se a poodejde pár kroků stranou, než to zvedne. Nick vyšel střední školu před čtyřmi lety – kdo ví, kolik toho člověk zapomene, když je pryč takovou dobu.

Bea začne na svoje ukulele vybrnkávat melodii. Rozeznám v ní jednu z obzvlášť depresivních lidových písní, které má v oblibě. Před pár týdny ji paní O'Shaugnessyová, naše učitelka irštiny, nechala v hodině zahrát původní irskou verzi téhle písně. Od té doby Bea a pan Duffy, učitel hudebky, nepřestávají básnit o jejím „novém uchopení tradiční hudby“, jenomže nikdo ze školního souboru žádné ukulele v kapele nechce. Nebo možná jenom nechtějí v kapele žádnou Beu.

Alice se k nám vrátí s úsměvem na rtech. „Poslal mi kytky,“ vysvětlí, sedne si a začne si balit věci. „Do školní jídelny. Myslel si, že tam touhle dobou budu. Kim tvrdí, že je tam tučet růží ve velké skleněné váze. Všichni o tom mluví.“

Chci se Alice zeptat, k jaké příležitosti tu kytici dostala, nebo jestli je Nick dneska jenom spontánně romantický, když

se země pod námi začne otřásat. Koleje zpívají. Otočíme se čelem k vlaku. Proletí kolem nás se skřípěním a pištěním jako hadovitý pták. Kolem proudí tváře v okýnkách. Nádraží je od školy jen kousek a vlak zpomaluje, aby nechal projet jiný, a mně se zdá, že v jednom z vagónů zahlédnu odraz nás čtyř, ale jiný, zkreslený světlem a nebem na opačné straně skla.

Nastrojení jako na maškarní ples. Rusovláska, která vypadá jako Bea, by mohla být přestrojená za mořskou pannu se šupinatou kůží a vším, co k tomu patří. Představuju si, že má na tváři přilepenou mořskou hvězdicí a šaty má pošíité penízky a zakončené ploutvemi. Další dívka se světle hnědými vlasy, krátkými jako ty moje, sedí s nohama na stole stojícím mezi ní a mořskou pannou. Skoro to vypadá, že má na sobě zvláštní splývavé šaty v duhových barvách olejové skvrny a stříbrné conversky a na ramenou má připevněná modrozelená křídla jako víla. Jsou přimáčknutá k opěradlu jejího sedadla. Dívka sedící vedle mořské panny – ve stejné pozici jako Alice, která sedí na trávě vedle Bey – se zdá být oblečená jako les, na obličejích a na mechem obrostlých šatech má přilepené listy a v dlouhých blond vlasech má zapletené větvičky a malé kvítky. Jediný kluk v partě sedí vedle víly a vypadá, jako by právě vystoupil z němého filmu. Má šedou kůži a na černých vlasech něco jako klobouk uvaděče v cirkusu nebo kabaretu. Jsem trochu zklamaná, když se vlak dá do pohybu, protože ten kluk je opravdu krásný.

„Zajímalo by mě, kam jedou,“ prohodím směrem k Bee, která se taky dívá, jak vlak odjíždí.

Alice jednou rukou píše zprávu, zatímco vstává, přehazuje si batoh přes rameno a vyráží zpátky k hlavní školní budově.

„Kdo kam jede?“ zeptá se Bea nepřítomně. Podívá se za Alicí. Pak začne ladit ukulele, které vydává hlasité břinkavé zvuky.

„Ti lidi tady v tom vagónu,“ odpovím. Bea a Sam se podívají na odjíždějící vlak, ale vagón se skupinkou maskovaných lidí je mezitím samozřejmě pryč.

„Jací lidi?“ zeptá se Sam.

Bea pokrčí rameny. „Nevšimla jsem si, že by v tom okýnku někdo byl.“ Pokusně vybrnká několik akordů. „Viděla jsem jenom odraz nás čtyř ve skle.“

Trhnu hlavou a podívám se zpátky za vlakem, ale ten už je pryč. Možná mám jenom halucinace z nedostatku spánku. Myslím na včerejší večer v nemocnici, na zdravotní sestry, které nás už znají jménem, na to, jak jsme museli s Alicí chodit pořád dokolečka, pokládat jí otázky, udržovat ji vzhůru. Na koleni mě svědí ranní škrábanec v místě, kde mi zaschlá krev přilepila punčochy ke kůži.

Po celý zbytek dne mi dělá potíže se soustředit. Když ve tři hodiny zazvoní, jdu se Samem a Beou ke dveřím tělocvičny, ale místo toho, abych se šla dovnitř převléct, žadoním u učitelky tělocviku Smithové, aby mě z hodiny uvolnila kvůli vymknutému zápěstí, až mě nakonec nechá jít domů. Bea, která by očividně taky byla radši, kdyby nemusela s předstíraným nasazením obíhat kolečka v sále páchnoucím potem, mi otráveně zamává, když se pomalu vydávám na osamělou cestu domů v odpoledním slunci.

Náš dům je několik kilometrů za městem, po hlavní ulici kolem obchodů a rodinných domů a činžáků, kolem polí a statků a dál po úzké silnici lemované živými ploty a domy s bílou vápennou omítkou. My ale většinou chodíme z města

domů podél řeky. Nedaleko od hlavní silnice je pěší stezka, která má místy podobu zarostlé pěšiny a místy zase udržované cesty s piknikovými lavicemi a mosty, po kterých jde přejít do lesů na druhém břehu.

Místo, kde s oblibou sedávám, je blízko nejmenšího mostu – ve skutečnosti je to provizorní jednoduchá dřevěná lávka, která čeká na to, až městské zastupitelstvo nechá postavit opravdový kamenný most. Místo toho, abych šla rovnou domů, sejdu z pěšiny na břeh, posadím se a zapálím si cigaretu. Země pode mnou je tvrdá a šterkovitá. Na opačném břehu je všechno žluté a červené a suché spadané listí šustí a vábí. Něco na podzimním listí člověka přímo nabádá, aby po něm šlapal. Slyším, jak šeptá ve větru. Svléknu si oba páry rukavic, abych si je nepropálila cigaretou, a chvíli tu jen tak sedím jako barevná skvrna na bezbarvém břehu, kouřím a snažím se nemyslet na to, co říkají Beiny karty.

Už jako malá, dávno předtím, než Elsie založila svou sběrnou tajemství, jsem si navykla chodit sem, kde nikdo jiný nebývá, a svěřovat svá tajemství řece. Někdy mám skoro pocit, že ji slyším, jak mi je šeptá zpátky.

Otevřu pusu a chystám se začít mluvit o tom, co říkala Bea a jak se bojím, že letos to opravdu bude zlé, úplně nejhorší, jestli je to vůbec možné – i když si stěží dokážu představit, jak by to mohlo být ještě horší než říjen před čtyřmi lety, na který se pořád snažíme zapomenout – když v tom mám dojem, že mezi stromy zahlédnu něčí siluetu. Když přimhouřím oči proti světlu a zaostřím, je pryč. Vstanu a dojdou až na samý okraj vody, která skoro olizuje moje martensky. Přísahala bych, že jsem zahlédla, jak mezi stromy probleskly vlasy barvy myši šedi.

Naposledy potáhnu z cigarety, nedopalek hodím do koše u lavičky a vyrazím po mostě na druhou stranu. Jsem v polovině, když začne skřípat. Zastavím se. Přecházela jsem tuhle lávku nejmíň tisíckrát. Postavili ji dřív, než jsem se narodila, ale je odolná – přečkala všechny ty roky. Udělám jeden opatrný krok. Další, tentokrát hlasitější zaskřípění. A pak se lávka ve víru vody a dřeva zřítí.

Chytím se zábradlí a držím se jako o život, když se most propadá do řeky. Je to krátký pád. Střední část mostu dopadne do vody a zasekne se mezi dvěma skalami. Jsem ve vodě až po pás, ale pořád na nohou, stojím a opírám se o zábradlí uprostřed proudu.

Celá se roztřesu, ale není to zimou. *Nic mi není*, řeknu sama sobě zostra. *Nic mi není*. Zhluboka dýchám, než jsem schopná se zase pohnout. Opatrně, s nohama ztěžklýma vodou, ručkuju po zábradlí a dojdou po zbytku zříceného mostu na opačnou stranu řeky.

Vylezu na protilehlý břeh. Pořád skoro bez dechu vyrazím směrem k houští, kde jsem s jistotou zahlédla Elsie. Mech a kusy větviček se mi lepí na boty. Čvachtá to na každém kroku. Rozhrnu stěnu z větvoví a nakouknu na malou mýtinu za nimi. Všechno je tam ve stínu stromů potemnělé. Světlo je mdlé a podivné a plné šepotu.

„Haló?“ Připadám si jako holka z hororového filmu, taková, která vás přiměje křičet na obrazovku, aby se otočila a utekla pryč. Moje srdce třepotavě zaskotačí. „Elsie?“

Mám pocit, že slyším nějaký šramot přicházející ze křoví na opačné straně mýtiny. Všechno ostatní je podivně tiché. Neslyším křupání listů ani říční proud za mnou.

„Haló?“ zavolám znova. Po špičkách dojdu ke křoví. Listí zašelestí, když se přiblížím.

„Elsie?“ Natáhnu se dopředu a rychle rozhrnu větev, jako bych strhávala náplast. Nic tu není. Nic až na malou krabičku zastrčenou až dozadu do křoví. Spustím se na ruce a kolena a strčím dovnitř hlavu. Větev se mi chytají do vlasů. Fouknu do listí, abych si ho odklidila z cesty, a v tu chvíli uvidím past na myši usazenou v hromádce zaprášeného mechu.

Chvíli se rozhlížím po zemi v obavě, že jsem se dostala moc blízko k hlodavčímu doupěti, ale pak si všimnu toho, co je v pasti, a (naštěstí) to není mrtvá myš a není to ani kus dokonale děrovaného sýra jako z *Toma a Jerryho*. Je to panenka.

Vypadá, jako by byla vyrobená z kartónu a drátu a látky, jako ty guatemalské panenky proti strachu, které má moje máma pověšené ve váčku na zpětném zrcátku svého auta. Jenomže tahle vypadá přesně jako Elsie. Má hnědé myší vlasy z vlny a bledou látkovou kůži a na sobě má kostkovanou sukni jako od školní uniformy a beztvarý červený svetr, takový, jaký Elsie nosí snad pokaždé, když není ve škole. Zpod výstřihu svetru dokonce kouká nažehlený límeček miniaturní košile. Vycouvám z roští a pomalu vstanu.

„Elsie?“ zavolám. „Elsie!“ Nikdo neodpovídá. Mýtinou zavane slabý vítr a mně na nohou pod vrstvami promáčeného oblečení naskočí husí kůže. Nebo aspoň samu sebe přesvědčuju, že je to jenom z té zimy a mokra, a ne kvůli kartónové panence nastražené jako návnada v pasti.

3.

Když dorazím domů, Samův a Alicin batoh nejsou pohozené na chodbě spolu s čepicemi, rukavicemi a podzimními listy, z čehož usoudím, že jsou buď ještě ve škole, nebo na cestě domů. Odložím svůj vlastní batoh u paty schodiště a zuju si stále ještě mokré boty.

V obýváku na gauči je máma, schoulená jako kočka, cucá si dlouhý pramen purpurových vlasů a kreslí si do skicáku. Sotva od něj vzhledne, když vejdu do místnosti.

„Ahoj mami.“ Usadím se na kraji gauče a zaklepu rukou na její boty. Jsou to velké zelené kanady, které vypadají, jako by prošly oceánem.

Máma zaklapne skicák a usměje se na mě. „Ahoj zlato.“ Trochu chraptí. Dnes odpoledne ji obklopuje zvláštní aura sladkého smutku. Pořád ještě má oblečený kabát.

„Jsi v pohodě?“ zeptám se. Není jí podobné, aby netrvala na tom, že nás odveze ze školy autem, když není v práci.

„Hned po obědě se nám rozbily tiskařské lisy,“ odpoví. „Rozbily se oba najednou. Typicky.“ Moje máma je umělkyně. Když pracuje na grafikách nebo leptech, používá malý ateliér uprostřed Galway, který má pronajatý spolu s několi-

ka kamarádkami, protože na tiskařský lis nemáme místo na půdě našeho domu, kde máma jindy pracuje. Naše půda je zaneřáděná plátny a barvami a neustále smrdí terpentýnem.

„Takže,“ mávne skicákem ve vzduchu, „zbytek dne byl tak trochu odepsaný, a tak jsem místo práce šla s děvčaty na skleničku. Vrátila jsem se domů teprve před pěti minutami.“ Pak se zamračí, jako by si až teď všimla, že jsem tady. „Proč jsi celá mokrá?“

Nechce se mi jí říkat o tom, jak se pode mnou zřítíl most, a tak si vymyslím něco o prasklé trubce na dívčích záchodech, která mi zmáčela uniformu, a ujistím ji, že při téhle fiktivní nehodě se nikomu nic nestalo.

Máma nepřítomně přikývne. „Je už tvůj brácha taky doma?“ zeptá se, odhrne si vlasy z obličeje a spustí nohy na zem. Pak dodá: „Dneska odpoledne volal Christopher.“

Najednou mi to dojde. Oční linky má na krajích maličko rozmazané a vypadá o tolik mladší, než ve skutečnosti je. Snažím se mluvit odlehčeným tónem, ale dopadne to trochu škádlivě. „Takže to byla *takováhle* sklenička ,s děvčaty‘.“

Máma na mě udělá obličeje. „Nepokoušej se mě dávat do uvozovek, mladá dámo.“ Ale usmívá se přitom. Stáhne mi z hlavy čepici a prohrábne mi vlasy. Pak řekne tiše: „Smolná sezóna je na mě už tak dost.“ Přikývnu, abych jí naznačila, že vím, o čem mluví, ale když ji to slyším říkat, vrací se mi ten nepříjemný pocit v břiše.

Christopher je Samův otec. Neviděli jsme ho od té doby, co od nás před čtyřmi roky odešel. Vždycky tak jednou za rok zavolá, ale Sam s ním nikdy nemluví. Máma svého exmanžela informuje o tom, jak se jeho synovi daří, ale pokaždé,

když s ním dotelefonuje, jde ven „jenom na jednu skleničku s děvčaty“.

„Kde že jsi říkala, že je tvůj brácha?“ zeptá se mě znova.

„Není to můj brácha,“ připomenu jí. „Řekla bych, že za chvíli bude tady. Musel ve škole přetrpět hodinu tělocviku, což já jsem, díkybohu, nemusela.“ Na vysvětlenou zvednu své obvázané zápěstí.

Máma se trochu uchechtne a odpoví: „No, já bych brala vymknuté zápěstí místo tělocviku kdykoli,“ a já musím souhlasit.

Sam je o tři měsíce a čtyřicet dní starší než já, což znamená, že jsme ve škole ve stejném ročníku, a to znamená, že chodíme na většinu předmětů společně. Jsme si v mnoha ohledech podobní, ale kdyby tělocvik nebyl povinný, nikdy bych se k hřišti nepřiblížila na půl kilometru, zatímco Sam byl ve školním fotbalovém týmu skoro rok – než si během jedné smolné sezóny při zápase zlomil nos a máma ho donutila s fotbalem přestat.

Máma na mě zamává rukama, aby mě nasměrovala ke schodům. „Běž se převléct,“ řekne. „Kuš! Z toho mokrého oblečení akorát chytíš smrt.“

Když se vrátím do přízemí ve vhodnějším (a sušším) oděvu, jdeme s mámou do kuchyně a strčíme do trouby pizzu. Smolná sezóna je v plném proudu, takže máma už obalila do měkkého všechny hrany a rohy kuchyňské linky. Před několika lety pořídila elektrickou troubu, ale protože sporák pořád běží na plyn, odpojila ho, a tak všechno, co doma vaříme, je buď pečené v troubě, nebo jen ohřáté v mikrovlnce. Dlažba na podlaze je překrytá falešným afghánským kobercem. Naše

kuchyň vypadá jako kříženec polstrované cely a nomádského stanu.

Máma mi podá lahev piva. (Když nám bylo šestnáct, usoudila, že pokud si s námi občas dá doma pivo nebo skleničku vína, nebudeme mít potřebu se opíjet někde v polích a nebudeme mít ve třiceti zlikvidovaná játra. Myslím, že kdyby věděla, na jakých párty jsme o prázdninách byli, nebyla by si tím zdaleka tak jistá.)

„Budeme slavit,“ navrhně.

„Co budeme slavit?“

Máma se na chvíli zamyslí a pak prohlásí: „Oslavíme to, že jsi nemusela jít na tělocvik a já měla půl dne volno.“ Usmívá se, ale nějak to neseď k jejímu hlasu.

„Připijeme si na poslední týden smolné sezóny!“ pronese slavnostně. Chce tím asi říct, že oslavíme, že je to pro letošek už skoro za námi, ale něco na tom přípitku mě znepokojuje. Jako kdyby se smolná sezóna neměla přiznávat tak otevřeně. Jako kdyby si nás byla víc vědoma, když ji budeme nazývat jménem příliš často. Jako kdyby to ve skutečnosti byla nějaká bytost, která nám chce ubližovat.

Ale moje máma se posmutněle usmívá, snaží se to skrývat a její oční stíny jsou rozmazané, a tak zvednu svoji skleničku a ťuknu si s ní. „Na smolnou sezónu.“

Když se Sam s Alicí vrátí domů, celý dům je cítit roztaveným sýrem a já jsem maličko přiopilá, jako sklenice na víno, ze které všechno venku vypadá trochu pokřiveně, a zpívám si tu smutnou, osamělou písničku, kterou nám Bea hrála u vlakových kolejí. Sam si sedne na stůl přede mnou, šťouchne no-

hama do mých a zpívá se mnou. Má zastřený a hluboký hlas a zná všechny harmonie.

Alice si vezme lahev piva a zmizí ve svém pokoji. Máma se za ní smutně podívá a pak si se svým pivem zaleze do obýváku.

Když odejdou, vzpomenu si na Christopherův telefonát a chystám se o něm říct Samovi, jenomže v tu chvíli se kus pizzy, který mám v ruce, rozlomí a pocáká mě rajským protlakem a rozpuštěným sýrem. Sam se mi vysměje, pak se nahne dopředu a olízne mi protlak z brady.

Překvapeně uhnu a pak udělám přiblblé *pfft* na jeho výraz v obličeji. „Fuj, Same.“ Otrů si bradu hřbetem ruky. „To je hnus.“

„Vůbec ne, je to vynikající.“ Zašklebí se a ukradne mi zbytek pizzy. Samův úsměv je široký a hřejivý a opravdový – není ztracený jako úsměv mojí mámy ani zvláštní a nevýrazný jako Alicin úsměv a já na tom nechci nic měnit, a tak se rozhodnu o Christopherovi teď nemluvit. Místo toho se vyškrábeme po schodech do mého pokoje, kde strčím desku do gramofonu, který patřival mému tátovi, a pak ležíme vedle sebe na břiše v mojí posteli. Ukážu Samovi jedno fotoalbum, které jsem si prohlížela včera večer, a pak mu konečně řeknu, čeho jsem si všimla ohledně Elsie.

Obracím každou stránku opatrně, jako kdybych se bála, že když je budu otáčet moc rychle, každá malá Elsie na každé fotce se lekne a vypaří se. Chystám se Samovi říct o tom, jak jsem přecházela řeku, a o malé panence Elsie, kterou jsem objevila v pasti na myši, ale na poslední chvíli si to rozmyslím, protože jsem samu sebe nějak přesvědčila, že přeháním – že

jsem neviděla nic víc než kus látky nebo klacek. Sam se každé fotky lehce dotkne konečkem prstu.

Zavrtí hlavou. „Je to zvláštní,“ řekne. „Nechápu, jak je to možné.“ Pomalu otáčí stránkami alba. „Víš o ní vůbec něco?“ zeptá se. „Nikdy ji moc nevidám.“

„O přestávkách většinou bývá v knihovně.“

Sam otočí další stránku. „Sběrna tajemství, jasně.“

„Jo.“

„Myslím, že jsem s ní nikdy ani nemluvil,“ dodá Sam. Zahledí se mi do očí. „Jedině když jsem tam šel napsat nějaké tajemství.“

„Necháváš tam tajemství?“ Nevím, proč mě to vlastně překvapuje. Je to dobrý způsob, jak se zbavit té tíhy, když to jsou věci, které zrovna moc nechcete říkat nahlas. Já občas taky nějaké tajemství zapíšu. Naťukám je na Elsiině starožitném psacím stroji a hodím do velké dřevěné truhlice, do které je sbírá. Na konci pololetí z nich učitelka výtvarky Byrneová udělá na chodbě výstavu. Pověsí všechna ta vypsaná tajemství na dlouhé prádelní šňůry, aby si je každý mohl přečíst. Těhle výstavě se dostává velké pozornosti místního tisku, ale ona říká, že je to věc duševní očisty a komunity. Přečtete si ta tajemství a nepřipadáte si tak osaměle. Přečtete si svoje vlastní tajemství mezi stovkami jiných, anonymních, a víte, že jste s nimi propojení, i kdyby jenom tenkou prádelní šňůrou nataženou přes školní chodbu.

Zoufale ráda bych se Sama zeptala, co na Elsiině psacím stroji napsal, ale vím, že by mi to neřekl. Já bych mu to taky neřekla, kdyby se mě zeptal.

„Jo,“ odpoví Sam. „Občas.“ Pokrčí rameny, jako by chtěl říct, že na tom nic není. Ta otázka mě svrbí na rtech. Samovi

padají vlasy do obličeje. Má je husté a vlnité, spíš černé než tmavohnědé a jeden pramen má obarvený na modro. Dělá si z toho legraci a říká, že to je proto, aby vypadal víc jako rebel. Ne že by to potřeboval. Jsem si jistá, že holky ve škole na něj někdy nezírají jenom proto, že nás považují za podivný.

Postel zavrzá, když se Sam pohne. „A ty?“ zeptá se. „Dáváš tam svoje tajemství?“

„Čas od času.“ Dívám se upřeně dolů na fotky, které mám před sebou. Nedokážu přestat myslet na to, co tam asi Sam napsal. Představuju si ho v knihovně, schovaného před Elsie a vším okolo za její malou zástěnou, jak svými okousanými nehty ťuká slova, která by nikdy nikomu neřekl, dokonce ani mně ne. Zavedu znova řeč na Elsie. „A nikdy se s ní nebavíš, když tam jdeš něco napsat?“ zeptám se ho.

„Ne,“ odpoví a mračí se přitom, jako kdyby se pokoušel si na něco vzpomenout. „Asi ne.“

„Já taky ne,“ řeknu a zamyslím se. „Je na tom asi něco tajemného a trochu... trapného, možná.“

Sam přikývne. „Člověku se fakt nechce tam postávat a povídat si.“

Připadá mi trochu smutné, že Elsie asi každý den vidí spoustu lidí, ale s nikým z nich se vlastně nebaví. Zajímaloby mě, jestli si připadá osamělá. Pak se pozastavím nad tím, že jsem se nad tím doteď nepozastavila. Nemluvila jsem s Elsie celé roky, ne doopravdy, a ona mezitím zmizela někam na pozadí.

Trávily jsme spolu hodně času, když jsme byly malé. Když umřel můj táta, měla jsem jenom mámu a Alici. Bea se ještě nepřistěhovala a máma ještě neznala Christophera, takže

jsme neměly ani Sama. Táta umřel v té smolné sezóně, když mi bylo osm, jedné z těch nejhorších, kdy jsme všichni skončili s mnoha stehy a polámanými kostmi. Vracel se z práce a do jeho auta naboural na dálnici nákladák. Potom, co se to stalo, jsem v podstatě přestala mluvit, na hodně dlouhou dobu. A i když většina lidí ve škole byla chápavá, čím delší dobu to trvalo, tím více z nich se přestávalo snažit se se mnou bavit.

Kromě Elsie. Pamatuju si, jak konejšivé bylo mít někoho, kdo vypadal, že mi rozumí – kdo se nepokoušel mě přimět, abych se cítila líp, ale spokojeně mě nechával se jenom nějak cítit.

Máma potkala Christophera o dva roky později, když mně a Samovi bylo deset a Alici jedenáct. Byli sezdání jenom tři roky. Když Christopher odešel, Sam procházel něčím, čemu máma říkala bouřlivé období. Býval hodně smutný a taky vzteklý. Všichni se pořád pokoušeli s ním mluvit a někam ho brát a přivést ho na jiné myšlenky, ale já jsem už tenkrát věděla, že ne vždycky něco takového pomůže. A tak jsme se spolu zavírali v mém pokoji a poslouchali hudbu a celé hodiny nemluvili. Někdy celé dny. Pak jsme se postavili na postel a vyřvávali všechna sprostá slova, která jsme znali (a bylo jich úctyhodné množství na to, že nám bylo třináct), a házeli jsme věci na podlahu – lahvičky od laku na nehty, penály, fotoalba. Měli jsme k sobě se Samem vždycky blízko, ale po tomhle se z nás teprve stali nejlepší kamarádi.

Nejspíš jsem pak už Elsie nepotřebovala, když jsem měla Sama. Když na to jenom pomyslím, připadám si provinile kvůli tomu, že jsem na ni zapomněla.

„A teď je na všech mých fotkách,“ uzavřu to. Ležím na boku otočená k němu s hlavou opřenou o ruku. „Myslíš, že mě sleduje?“ zeptám se ho. „Myslíš, že jsem se zbláznila? Myslíš, že se mi to jenom zdá? Myslíš, že by to mohlo být tak, že já sleduju ji?“

„Sleduješ ji snad?“ zeptá se Sam.

„Myslím nevědomky. Možná ji špehuju. Možná to není tak, že ona špehuje mě. Je možné někoho nezáměrně sledovat?“

Sam se zastaví nad fotkou, kde jsme na pláži s Alicí, Christopherem a mojí mámou. Byla pořízená na dovolené v jižní Francii rok předtím, než Christopher odešel, v době, kdy všechno bylo skoro normální. Sam a já máme na tváři identické úsměvy. Jsme špinavě blond a připálení od sluníčka a stejně vysocí a vypadáme jako dvojčata. Já na sobě mám svoje první dvojdílné plavky, ale pořád vypadám jako malá holčička, která se jenom převléká za velkou. Máma vypadá jako modelka z dvacátých let. Zahrabala Christophera po kotníky do písku, ale on je pořád o hlavu vyšší než ona. Ruce mají jeden kolem druhého a z toho, jak má Christopher promáčknutou kůži, je vidět, jak pevně se ho máma drží.

Alice stojí kousek opodál. Můj strýček Seth, který to fotil, se ji pokoušel dostat blíž k ostatním, ale Alice vždycky rodinné dovolené považovala za něco výjimečně otravného. Jako jediná z nás je normálně oblečená a její triko a džíny působí na letní plážové fotce zvláště nepatřičně. A za ní, na okraji vody, stojí Elsie.

„Možná byla náhodou s rodinou na dovolené na tom samém místě jako my,“ zauvažuju. Sama slyším, jak nejistě můj hlas zní.